

אבל בא ראה, יש מודורים מתחזנים ויש מודורים עליונים. בעליונים לא [מורות] שורדים שם, וממי הם? אוטם בזמנים פנימיים ובזמנים חיצוניים הם נקרים חזרות ה', משום שהם שם עומדים שם בא אהבה ותשוקה אל הנקבה. בא ראה, בשונשנה עולה, הפל מתעורר לנקבה, שהרי היא אחיזה בתשוקה שלמה ונקשרת בו.

יעקב לא מות, משום בכך לא נאמר בו מות, אלא ויגוע ויאסף אל עמי. ראה מה כתוב, ויאסף רגלו אל המטה, שהחכנס השם אל הלבנה. המשם לא מות, אלא מתקנס מן העולם והולך לבנה.

בא ראה, בשעה שהחפנס יעקב, האירה הלבנה, ותשוקת השם העליון החטורה אליו, משום שכאשר השם אל הלבנה, מתחזר שם אחר, ונדרקים זה בזיה וhalbנה מארה.

אמר רבי שמואן, יפה אמרת, אבל הרי נתבאר שהעליזון, עולם הארץ, נקשר במתחตอน, שהוא עולם הנקבה, והמתחตอน נקשר לעליון, והפל זה כמו זה.

והרי נאמר שני עולמות הם, במתחוב מן העולם ועד העולם. ואך על גב ששתי נקבות הן - אחד מתקן בזker ואחד בנקבה. זה שבע (שבה), וזה בת שבע. וזה אמר וזו אמר. וזה נקרה אם הבנים, וזה נקרה אם שלמה, במתחוב מן העולם ציון (שר) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה וגוי. במלך שלמה - במלך שלל השלום שלו, זו אם שלמה, במתחוב (מלכים א י) בת שבע אם שלמה.

ובתו (שם) ותרב חכמת שלמה. חכמת שלמה, שפתות (משל לאי) דברי למויאל

אבל פא חי, אית מדורין פטאין, ואית מדורין עלאי. בעלאי לאו (מדוריין) שריין תפן, ומאן איןון, איבון בת גראי, ובתי בראי. איןון אקרין חצירות ה', בגין דאיןון קיימי ברוחינו ותיאוכתא לגביו נוקבא. פא חי, כド נשמתא סלקא אתער כלא לגביו נוקבא, דהא איהי אהצתת בתיאוכתא שלימתא ותחקשות ביה.

יעקב לא מית, בגין בך לא אמר ביה מותא, אלא ויגוע ויאסף אל עמי. חמץ מה כתיב, ויאסוף רגלו אל המטה, דאתכנייש שימושא לגבי סירה, שימושא לא מית, אלא אתכנייש מעולם, וازיל לגביו סירה.

הא חי, בשעתה דאתכנייש יעקב, אתנהיר סירה, ותיאוכתא דשםשה עלאה אתער לגביה, בגין דשםשה כד סליק, אתער שימושא אחרא, ואתדקך דא בדא, ואתנהיר שימושא סירה.

אמר רבי שמואן, שפיר קא אמרת, אבל הא אמר, דעלאה עלמא דרכורא, אתקשר בתפקאה דאייה עלמא דנוקבא, ותפקאה אתקשר בעלה, וכלא דא בגונא דא.

זה אמר תרין עלמין נינהו, בדכתיב, (דברי הימים א טז) מן העולם ועד העולם. ואך על גב דתרין נוקבי נינהו, חד מתקן ברכורא, וחד בנווקבא. דא שבע (שבה), וקד בת שבע. דא אם, וקד אם, דא אקרי אם הבנים, וקד אקרי אם שלמה. בדכתיב, (שיר השירים ג) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה. וראינה בנות ציון במלך שלמה וגוי. במלך שלמה וגוי. במלך שלמה, במלך דכל שלמא דיליה. דא אם שלמה. בדכתיב, (מלכים א יא) בת שבע אם שלמה.

ובתו, (מלכים א ח) ותרב חכמת שלמה. חכמת

מלך משא אשר יסרתו אמו. דברי לМОיאל מלך, פסוק זה לא נודע מהו המשפט שלו, אלא דברי לМОיאל מלך - דברים שנאמרו משום אל שהוא מלך. וממי היה? זה (תהלים^ט) ואל זעם בכל יום. ואל שדי, כמו שגנתקהאר. לМОיאל, כמו שנאמר (איוב^ט) למו פי. לМОיאל מלך, שהיא בת שבע. משא אשר יסרתו אמו, כשהתגלה עליו בגבעון בחלום הלילה.

בא ראה, יעקב החפנס לבנה ועשה בה פרות לעולם, ואין לך דור בעולם שאין בו פרי של יעקב, משום שהרי הוא עוזר התעוורויות למטה, משום שפטוב ויאסף רגליו אל המטה, שהוא מפטו של יעקב ודאי. אשר חילקו של יעקב, שהרי השפטים למטה ולמטה, שפטוב ירימה^ל ואתה אל תירא עברי יעקב נאם ה' וגוי' כי אתה אני. כי אתה אתה לא נאמר, אלא כי אתה אני, והרי נתבאר.

רבי יצחק פתח ואמר, ויבאו עד גן הארץ וגוי, וכותב וירא יושב הארץ הבנוני את האבל בגן הארץ וגוי. בפסוקים הללו יש להתבונן בהם, מה אכפת לנו מהם בא עדר גן הארץ? ומה עדר גן הארץ? ומה אכפת לנו הטעם כנו אבלות זו לזרים, הרי צരיך היה לכתוב אבל ישראל, מה הטעם לזרים?

אלא כך אמרו, כל אותו זמן שהיה יעקב בזרים, התפרק הארץ בגללו, ונילוט היה יוצא הארץ בגללו, ועוד, שפסק משקה את הארץ. ועוד, שפסק הרעב בgal יעקב, ועל כן המזרים עשו אבל, והתבינה עליהם.

פתח ואמר, (תהלים^ק) מי ימלל גבורות ה' ישמיע כל תהלה. פסוק זה באורוה, אבל מה זה

שלמה, דא אם שלמה. בכתיב, (משלילא) דברי לМОיאל מלך משא אשר יסרתו אמו. דברי לМОיאל מלך, hei קרא לאו אתיידע מהו סתימה דיליה. אלא, דברי לМОיאל מלך, דברים דאתמר בגין אל (דף רוחט ע"א) דאייה מלך, וממן היה. דא (תהלים^ט) ואל זעם בכל מלך. ואל שדי. כמה דאתמר. לМОיאל כמה יום. ואל שדי. כמה דאתמר. לМОיאל מלך, דאית אמר, (איוב^ט) למו פי. לМОיאל מלך, דאייה בת שבע. משא אשר יסרתו אמו, כד אתגלי עלוי בגבעון, בחלמא דיליליא.

תא חז, יעקב אתכenis לגבי סירה, ועבד ביה פירין לעלמא. וליית לך דרא בעלמא, דלא אית ביה אייבא דיעקב, בגין דהא היה אהער אפערותא לעילא, בגין דכתיב, ויאסוף רגליו אל המטה, דאייה מטבחה דיעקב ודאי.

זבחה חולקיה דיעקב, דהא אשטלים לעילא ותפקא, דכתיב, (ירמיה^ל) ואותה אל תירא עבדי יעקב נאם ה' וגוי' כי אתה אני. כי אתה לא אתמר, אלא כי אתה אני, וזה אתמר. רבי יצחק פתח ואמר, ויבאו עד גן הארץ וגו', וכתיב, וירא יושב הארץ הבנוני את האבל בגן הארץ וגוי. הנני קראי אית לסתכלא בהו, מאי איכפת לנו דאיינו אתה עד גן הארץ. ומאי טעמא אהנט אבלוותא דא לזרים, דהא אבל ישראל מיבעי לייה. מאי טעמא לזרים.

אלא hei אמרו, כל והוא זמנא דהוא יעקב בזרים, אהברך ארעה בגיןיה, ונילוט היה נפיק ואשקי ארעה, ועוד דפסק בפנאי בגיןיה דיעקב. ועל דא, מזראי עבדו אבלוותא, ואהפי עלייה. בטה ואמר, (תהלים^ק) מי ימלל גבורות יי